

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכונת "עין חמד" - מכללת ציון

פְּרֶשֶׁת וַיֵּרָא - עֶקְדָה סְתִירָה אִיִּדְיֹאֻלוֹגִית

"וַיֵּאמֶר קַח נָא אֶת בְּנֶךָ אֶת יְחִידְךָ אֲשֶׁר אֶהְבֶּת אֶת יְצַחֲקָ" (בראשית כב, ב)

הנפש אשר נדרשו ממנו בוודאי בכדי לעשות את הצעד הכל כך קשה, ולהיכנס לתוך כבשן האש!

לעומת זאת, כאשר נצטוו אברהם אבינו לעקוד את בנו ולשחטו- הרי שהדבר נגד וסתר באופן מוחלט את אמונתו ואת האידיאולוגיה שלו.

ולא זו בלבד שציווי זה עמד בסתירה לאמונתו הפנימית של אברהם- אלא שהוא אף עמד בסתירה לאמונה ולאידאולוגיה אשר הוא עצמו הציג בפני כל באי עולם!

במשך כל חייו, אברהם אבינו הִרְבֵּה לפרסם את מידת חסדו וטובו של בורא עולם, והנה עתה מצווה אותו בורא עולם לעשות את המעשה אשר נראה כלפי חוץ אכזרי מאין כמוהו, לקחת את בנו יצחק ולשחוט אותו כקרוב לאלוקיו.

בניסיון העקידה- אברהם אבינו קיים אותו מבלי להבין, וכל שכן שהוא לא יכול היה להסביר.

הוא עמד בסתירה מוחלטת לכל מה שהוא עשה ולימד עד לאותו היום, ועובדה זו- העצימה שבעתיים את הקושי ואת הניסיון הקשה כשלעצמו!

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א
חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

שְׁמֵי לַבַּיִת

שָׁמַיִם	כְּנִסְתֵי לַבַּיִת	צִיּוֹן	יָמִים
19:12	18:35	17:24	י"ג
19:08	18:32	17:41	ט"ז
19:09	18:32	17:41	מ"ט
19:11	18:35	17:44	כ"ב

בפרשת העקידה, אנחנו קוראים על אודות הניסיון העשירי מבין עשרת ניסיונותיו של אברהם אבינו, הלא הוא ניסיון העקידה הנחשב לקשה מכל שאר הניסיונות.

עלינו להבין, מדוע דווקא ניסיון זה נחשב לקשה ביותר? מדוע ניסיון השלכתו של אברהם אבינו לתוך כבשן האש נחשב פחות מניסיון העקידה?

יתר על כן, בעוד שאת ניסיון העקידה מתארת התורה באריכות גדולה, לפרטי פרטיו- הרי ששאר הניסיונות מוזכרים בקיצור נמרץ, לפעמים אפילו רק ברמז.

לדוגמה, אותו ניסיון נורא, אשר דרש מאברהם אבינו נכונות למסירות נפש בעת שהושלך אל כבשן האש- אינו מוזכר בתורה במפורש כלל, אלא רק נרמז בצמד המילים: "אור כְּשֵׁדִים" (בראשית יא, לא), המרמזות כי במקום זה הושלך אברהם ל"אור"- כלומר: לכבשן האש. ולכאורה צריך להבין, מה פשר הדבר? מדוע לא מוזכרים כל הניסיונות במידה שווה?

היינו מצפים, שהתורה תאריך ותפרט איך עמד אברהם אבינו מול נמרוד וכל שריו ובני עמו, איך הצהיר על כפירתו בכל האלילים, איך הכריז על אמונתו בהשם יתברך, אולם בפועל, לא מצינו כל תיאור שכזה, מדוע?

כאשר אברהם אבינו נלחם מול נחשולי הכפירה של בני דורו- עמדה לצידו אידאולוגיה אשר הוא האמין בה בכל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו! עמדה לימינו אמונתו האמיצה בה' יתברך, ואמונה זו העניקה לו את הכח ואת תעצומות

הצלחה בגור"ר

יצחק אריאל בן טובה שמואל אימן בן אסתר זרי מאיר ישראל בן רחל ברכה- ליאור יהושע סומך וב"ב יהודה אריה בן רחל ברכה רונן אברהם וב"מ רחל ברכה בת פדילה דליה נעם יצחק בן רחל ברכה יוסף ליאור בן דליה אפרת- הצלחה בכל העניינים שלמה ודנה דוד וב"ב י.מ.ש כדורי י.מ.ש. אקבלי יוסף חיים בן נסכה שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב עמית בן אהרון וב"ב רח דוד בן לאה וב"ב

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן חיים בן אלן אסתר תרצה בתיה בת ימנה נינט אילן בן ג'וליאנט יפית שרה בת ג'ינה דרור בן סופיה מיטל בת מלכה טליה עדן אסתר בת שולמית שירי ימנה בת שולמית שושנה שירה בת סילביה סיון רבקה בת אלן אסתר אברהם גורג'י בן דליה אפרת אורן בן נעמי

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו דריר בן ימנה אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי סיון בת אסתר רחל מרים בת יהודית דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה נעמה בת יפה דגנית בת שושנה אסף בן סופיה נתנאל בן ג'ינה מיטל בת שושנה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרח- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעימה סימי בת סוליקה שלו בן מזל פחמיה אורן בן אסתר דינה בת מזל נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל שירה שילת בת אורלי אפרים בן שרה לביא ישראל בן תמר חיה אסתר בת סוליקה מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה יהודה אריה בן רחל ברכה ישראל בן חווה יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה משה בן נדימה עינת בת רחל ברכה בנימין בן יקוט רפאל משה בן רחל יצחק בן פנינה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק בן רבקה רונית בת סבריה קסנש בת דגטו יצחק בן חנון רפאל אבידן בן תקווה אליהו בן רחל מיכאל יהודה בן מרים בנימין בן ברכה אלן אסתר בת שרלוט יהודה לייב בן אסתר מלכה נעימה בת שרה יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים

העלון מוקדש לעילוי נשמת משה בן גורג'יה ז"ל

לרפואה שלמה לנוריאל בן אסתר

לרפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר וליילד אלחנן רפאל בן איריס וליילד אורי חיים בן שלי

להצלחת דביר בן נלי רחל
זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי
להצלחת ולרפואת אברהם גורג'י בן דליה אפרת וב"ב והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב
לע"נ הצדיק ר' חיים אבישלום כהן פרחיה בן בלנקה זצ"ל

שואל ומשיב בהלכה - שבת - ערוי מים - חלק ה

האם מותר לערות מים רותחים מהמיחם בשבת על גבי דבש?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי ר' אליהו חיים פנחסי, רבנות מקומית מבשרת מתוך ספרו 'הכשרות למעשה':

תשובה:

אין לערות רותחין על גבי דבש ישירות מן המיחם, היות ועירוי מבשל כדי קליפה. אלא יתנו לתוך הכוס עם מים חמים, שהוא כלי שני. ולדעת בני אשכנז יש להחמיר. **הערה:** היות והדבש לא עובר שום תהליך בישול, אלא חימום קל. ולדעת בני אשכנז, יש לחשוש מטעם קלי הבישול ואין ליתנו אף בכלי שני. וכמ"ש בספר 'שמירת שבת כהלכתה' (שם). יש לציין, כי אף דבש של חברת 'יד מרדכי', שעובר חימום אינו מגיע לחום של יד סולדת.

מותר לסנן את עלי הנענע, כאשר חוששים מתולעים, ואין בזה משום איסור בורר. **מקורות:** שו"ת אור לציון ח"ב (פ"ל ה"ה).

מותר מעיקר הדין למזוג תמצית הנמצא תוך קומקום אף שיש בראשו מסננת. **מקורות:** חזון אי"ש (סדר מועד סימן ג), והראש"ל בשו"ת 'חיה דעת' ח"ב (סימן נא). ובשו"ת 'אור לציון' ח"ב (עמוד רמד) חילק אם עלי התה מעורבים בתמצית שאסור, או נמצאים בתחתית הכלי ומותר.

ויש אוסרים. **מקורות:** הגר"ח ב'בן איש חי' (ש"ב פרשת בשלח אות יח), 'כף החיים' (סימן שיט אות קיג).

מותר להניח חלה אפויה כל צרכה על גבי פלטה חשמלית בשבת כדי לחממה, ואין לחוש בזה משום אפיה, כיון שאין אפיה אחר אפיה. וכן אין בזה איסור 'מחזי כמבשל'. **מקורות:** חזון עובדיה- שבת ח"א (עמוד פ), שו"ת 'שבט הלוי' ח"י (סימן יא אות ב).

יש שכתבו, שאין לתת בתחילה תבשיל על גבי הפח שעל הכיריים. **מקורות:** שו"ת 'אגרות משה' (או"ח ח"ד סימן עד דיני בישול אות לב), 'שבות יצחק' (פ"ח) משם הגר"ש אלישיב. וע"ע שו"ת 'אור לציון' ח"ב (פ"ל אות יג).

כאשר החלה קפואה, יש שהחמירו משום בישול הקרח שעליו. ויש מתירים וכן עיקר. **מקורות:** ראה בספר 'מאור השבת' ח"ב (עמוד תריב) שיש שאסרו משום בישול הקרח, ויש שהתירו בזה משום שמעט כפור שעל גביו לא חשיב.

מעיקר הדין, מותר לתת חלה אפויה כל צרכה סמוך לאש או על גבי הפלטה כדי לעשותה כולה או חלקה צנימים. **מקורות:** היות ואין אפיה אחר אפיה כן דעת הראש"ל הגר"ע יוסף בספרו 'ליות חן' (סימן מה) ובשו"ת 'ביע אומר' ח"ט (עמוד רסד) ומטעם מכה בפטיש קיימ"ל שאין באוכלין, והיות והלחם ראוי לאכילה עוד לפני שיעשה צנימים, אין לחוש כלל. וע"ע בספרו 'חזון עובדיה- שבת' (כרך ד עמוד רצ).

ויש מחמירים. **מקורות:** שו"ת 'רב פעלים' ח"א (סימן טז, יח), הגרש"ז אוירבך בספר 'שמירת שבת כהלכתה' (פ"א הלכה עא) ובספר 'שולחן שלמה' (סימן שיח אות כ). ובשו"ת 'אור לציון' ח"ב (עמוד רלג) כתב, כשם שמצינו שאסור לצלות דבר שהתבשל, כיוון שהופכו ממבושל לצלי, כך יש לאסור כאן, כיוון שהופכו מלחם לצנימים. ועיין ב'ביאור הלכה' (סימן שיח ד"ה והדחתן).

אולם, אף לדעת המחמירים מותר לתת על גבי הפלטה לחמם בלבד, אף שחלק ממנה מתקשה מעט. **מקורות:** הגרש"ז אוירבך (שם) היות ואין הלחם מתקשה בכך. אולם יש המחמירים, שלא להניח דבר מאכל ישירות על הפלטה כיוון שמעשה זה הוא 'מיחזי כמבשל', אא"כ הוא נותן הפסק של מתכת וכדומה. ראה שו"ת 'שבט הלוי' ח"א (סימן צא) ובספר 'ארחות שבת' ח"א (פ"ב הערה קיג) בשם הגרש"ז אוירבך זצ"ל.

מִצְוֹת בִּיקוּר חוֹלִים

מסופר כי הגאון ר' יצחק עפרון מוולוז'ין, חותנו של הגאון מרן רבי יוסף דב הלוי סולובייצ'יק מבריסק זי"ע (ה'בית הלוי'. אשתו בזיווג שני היתה מרת צירל שילדה לו את הגאון ר' חיים, רבה של בריסק זיע"א) היה ממקורבי הרה"ק האדמו"ר רבי משה פאליר מקוברין זיע"א. כשהיה רבי חיים ילד קטן חלה מחלה אנושה וכל הרופאים התייאשו ממנו והכינו את אביו לגרוע מכל.

באותו זמן הזדמן הרה"ק מקוברין לעיר. הוא בא לבקר בבית ר' יצחק עפרון זיע"א. מיד כשנכנס לבית, פנה בעל הבית אליו ואמר: "רבינו, צרה גדולה יש לי בתוך ביתי. נכדי היקר חיימ'קה חולה אנוש ל"ע והגיע עד שערי מוות". אמר לו הרה"ק מקוברין זיע"א: "בא ונבקר את החולה בחדרו". נכנסו שניהם לחדר. הרה"ק האדמו"ר מקוברין פתח ואמר: "בפרשת וירא כשהמלאכים באו אל אברהם אבינו והוא נתן להם לאכול, נאמר: 'והוא עִמַד עֲלֵיהֶם תַּחַת הָעֵץ וַיֹּאכְלוּ' (בראשית יח, ח). עִמַד- לשון הווה, ולכאורה היה צריך לכתוב והוא 'עִמַד' עליהם, לשון עבר".

"אלא שמבואר בספרים הקדושים, שבכל פעם, שיהודי מכניס אורחים, בא אברהם אבינו ע"ה ועומד איתם. על כן נאמר לשון הווה. באברהם אבינו מצינו בגמ' (בבא בתרא טז:) שאמרו מרגלית טובה היתה תלויה בצווארו, וכל חולה הרואה אותה מתרפא. אם כן היות ואתה מקיים עימי כעת הכנסת אורחים, הרי נמצא כאן איתנו עתה אברהם אבינו ע"ה, והחולה מביט במרגלית שלו, ובטוח אני, שהילד יתרפא בעזרת ה' יתברך". ואכן כן היה!

עושה אירוע שמחה באולם שמחות וברצונך להפוך אותו לכשרות "מהדרין-גלאט"?

צוות משגיחים תלמידי חכמים ידאגו לכך בכל איזור בארץ. ההשגחה החל מזמן אספקת הבשר ועד למנה האחרונה. בפיקוחו של הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א 052-6329144 (הנייד באישור ועדה רוחנית)

מינויים

לקבלת העלון חיים במייל מדי שבוע, יש לשלוח בקשה למייל

PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמה, רפואה שלמה, הצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 052-7652084

כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבושם 26 ת.ד. 83375. מבשרת ציון. מיקוד 9076926

לשאלות בהלכה

נא לפנות לרב אליהו פנחסי בטל' 052-6329144

(הנייד באישור ועדה רוחנית)

אם ראשונים כמלאכים - הגאון הרב ישועה עטיה זצ"ל

הגאון הרב ישועה עטיה זצ"ל - נולד בשנת ה'תרע"ד (1914) בירושלים. את חינוכו קיבל רבינו בישיבת 'פורת יוסף' בירושלים העתיקה, אצל שאר בשרו ראש הישיבה רבי עזרא עטיה ואצל רבי יעקב עדס. עוד בהיותו צעיר לימים למד בהתמדה עצומה עד שנקרא בפי רבותיו בשם **'המתמיד'**. בהיותו בן עשרים וארבע שנים בשנת ה'תרח"צ (1937) הוסמך לדיינות על ידי רבו ראש הישיבה הגאון חכם עזרא עטיה. זכה להסכמתו של הראשל"צ מן הרב יעקב מאיר. בשנת ה'תש"ו (1945) הוסמך לשחיטה על ידי רבי מרדכי מיוחס (ראש השוחטים בירושלים), ובשנת ה'תש"ח (1948) הוסמך למילה על ידי המוהל רבי יהודה משה וייס, באישורם של חברי מועצת הרבנות הראשית ובראשם הגאון רבי צבי פסח פראנק (רבה של ירושלים). באותה שנה ניגש רבינו לבחינות לדיינות והבוחנים התפעלו מטיב ידיעותיו.

רבינו סירב לכהן כדין בפועל, כי לא רצה להשתמש בכתרה של תורה, עד שרבו רבי עזרא עטיה הכריחו לכך באומרו, כי אין אדם כמוהו המתאים למשרה זו. הוא התגלה כבעל זיכרון מופלא. סוגיות רבות ועמוקות בש"ס היו מונחות בזכרונו והיה בקי בהן בצורה מפליאה. היה בקי במדרשי חז"ל ובמקורות. בשנת ה'תשי"ח (1958) החל לכהן כדיין בבית הדין בחיפה, בראשותו של הגאון הרב יואל קלופט (ראב"ד חיפה). בשנת ה'תשכ"ו (1965) החל לכהן בבית הדין בתל אביב. בכל השנים הללו השאיר את בני משפחתו בירושלים כדי שיגדלו במקום תורה. בשנת ה'תשל"ג (1972) החל לכהן כדיין בירושלים.

כשחזר מבית הדין מיהר לביה"מ לאחר אכילה קצרה. רבינו קבע את מקום לימודיו בשכונת 'אחוזה' ליד שכונת 'גאולה' בהיכל ישיבת בריסק, והיה עוסק בתורה שעות רבות ביום ובלילה בשקידה עצומה. אהבתו לתורה באה לידי ביטוי גם בכך שביום שהשיא את ילדיו היה נמצא בבית המדרש עד סמוך לחופה, בטענה שיש זמן עד שהרב המקדש יאחז את הכוס. בשנת ה'תשמ"מ (1980) פרש מהדיינות כדי לשקוד על התורה בלא טרדות. מאז התמסר בכל כוחו להרבצת תורה בשיעורים קבועים בשכונת נחלאות בבתי הכנסת 'האורפלים' ו'הגרמזקים' ובישיבת 'תורה מציון'. רבינו מסר שיעור יומי קבוע בבית הכנסת של המקובלים 'בית אל-ט ברחוב רש"י בירושלים. הקפיד ביותר על מוסר ושמירת הלשון, נהג בצניעות וחיילק כחצי משכורתו לצדקה. נפטר ב-י"ט חשוון ה'תשמ"ח (1987). חי כ-74 שנים. ציונו בהר המנוחות 'גבעת שאול' בירושלים. על שמו הוקמה ישיבה בשם 'שערי ישועה' ובה כולל להוראה ודיינות ובה מתקיימים בנוסף גם שיעורי תורה.

אביו: חכם ר' יצחק (מצאצאי רבי ישעיה עטיה מח"ס 'בגדי ישע' ומצאצאי ר' חיים מרדכי לבטון מח"ס 'נוכח השולחן' ורבה הראשי של אר"ץ). **אימו:** מרת ג'מילה. **אישתו:** מרת צופיה (בת ר' יהודה קצין. נישא בשנת ה'תרצ"ה-1935). **בניו:** ר' אברהם (דיין בבית הדין באשדוד), ר' ניסים יעקב (דיין בבית הדין לממונות), ר' גדעון (מח"ס 'גביע הכסף'), ר' יצחק (מייסד מנהל ישיבת 'שערי ישועה'). **מרבותיו:** הגאונים ר' עזרא עטיה, ר' יעקב עדס. **מספריו:** ישערי ישועה - חידושים על התורה והש"ס, הלכה, תורה, מדרשי חז"ל, מעשיות והגהות לעץ חיים'.

רבינו לא פסק פומיא מגירסא, וניצל כל רגע מחייו ללימוד התורה. לימים התמנה כדיין בישראל, ובין דיון לדיון ניצל את הזמן לפתוח ספר וללמוד, עד שכינו אותו רבותיו וחבריו בישיבה, כי 'חכם עטיה' הוא סמל השקדנות והלמדנים בדורינו. לא לחינם אמרו עליו את המליצה בישיבת 'פורת יוסף' שרק יחידים זכו לזאת: 'אילולא לא קמה ישיבת 'פורת יוסף' אלא רק לרבינו ישועה עטיה, דיימו!'. וכן העיד עליו חברו הדיין ר' יוסף כהן זצ"ל, שכאשר נכנס שעה לפני כניסת יוה"כ לביה"מ וראה את רבינו שוקד על לימודו, פנה לרבינו ושאל האם כבר הספיק לאכול סעודה מפסקת? רבינו ענה: **"יש עוד זמן, חבל לבטל כל רגע, כמה זמן לוקח לאכול סעודה מפסקת?!"**. רבי יוסף התפעל מאוד, שאף בשעה שכולם נמצאים בבתיהם ומתכוננים לכניסת הצום, רבינו שוקד על לימודו והוגה בתורה, כך שלא משנה באיזה יום ובאיזה זמן, ניצל כל רגע ללימוד התורה. וכך נהג גם בשעה שקנה ארבעת המינים, לא בזבז זמן רב בקניית ארבעת המינים, אלא היה דרוך ללכת לבדוק במהירות את ארבעת המינים, לקנות, ומיד לחזור ללימודו. והיה מתרעם על בני התורה המבזבזים זמן רב, כדי לבדוק את האתרוג האם הוא מהודר לפי כל השיטות וההידורים? וכך היה אומר: 'הידורים באתרוג זה דרבנן, ואילו לימוד התורה זה מדאורייתא...'

רבינו ציווה לבניו: "כאשר בניכם ובנותיכם בשעה טובה מתחתנים, אנא קראו לי בדיוק כאשר החופה מתחילה ולא לפני כן כדי שלא יגרם ביטול תורה". לכך היו מסדרים לרבינו חדר צדדי במשרדי האולם, שם היה יושב ולומד, ורק כאשר החופה היתה מתחילה היו מודיעים לו, והיה מזדרז מיד לערוך את החופה. וכדי להמחיש כיצד ניצל רבינו כל רגע מחייו וזה היה ממש טבוע ברמ"ח איבריו. בצוואתו לבניו ציווה כך, בזו הלשון: יזהר שלא לאבד אפילו רגע אחד בחיים, ורק אם הוא מרגיש חולשה ועייפות ישנן לעצמו פרקי אבות או פרקי תהלים שלא להתבטל מהלימוד. אולם בדף האחרון של הצוואה בתיקונים כתב לא לבטל אפילו 'שניה' אחת בחיים ולא כמו שכתב למעלה 'רגע' אחד. ולא לחינם ראו במחברתו, שנמצאה בין כתביו, כי במשך עשרים וחמש שנה האחרונים לחייו זכה לסיים שמונה פעמים את כל הש"ס על בוריו. אולם רבותיו ראשי הישיבה העידו עליו **שסיים לפחות עשרים וחמש פעם את הש"ס ומה שכתב שמונה זה מחמת ענוותנותו.**

יפר שכל ההכנות לשבת לא אורכות אצלו יותר מעשר דקות. במוצאי יוה"כ, כעשרים דקות לאחר הצום, כבר למד בביהמ"ד עד לשעת לילה מאוחרת. כשהשיא את בנו, ראו אותו בביהמ"ד. ניגשו אליו ושאלו, אם שכח שמחתן היום בן. הרב השיב, שלא שכח, אלא שעדיין לא הגיע זמן החופה ולכן מנצל את הזמן ללימוד. לאחר עריכת החופה, יצא מיד מאולם השמחות ופנה לבית-מדרש סמוך כדי ללמוד, בזמן שהאורחים סעדו את ליבם.

גם בזמן שישב בביה"ד ניצל את זמנו ללימוד תורה. כשהגיע זמן החתימה על פס"ד, היד השניה הייתה על הספר. כשאושפז ובאו לבקרו דיברו דברים בטלים הוכיחים: **"לשם מה טרחת לבקר אותי? אנא, לימדו לרפואתי ואל תבטלו אף רגע מלימוד התורה"**. (המתמידים)

הַכְּנֶסֶת אֹרְחִים

האחרון, מחלת החצבת. במוצאי השבת, מיד כשהאורח יצא מביתם, המצב בבית הפך לסערה גדולה!

אומנם כל ילדיו חוסנו מהמחלה, אבל בנם בן החמש, שסבל מילדותו ממחלת עור קשה, היה רגיש מאוד לחיסונים וכשהיה צעיר ורצו לחסנו, פחד מאד מהחיסון.

כשלקחו אותו לחיסון, ברגע שראה את המחט, התחיל לבכות בצורה היסטרית, עד שההורים החליטו שלא לחסן אותו ממחלת החצבת.

כעת לאחר האירוח השבתי, כשהאורח סיפר שהוא סובל ממחלת החצבת, החלו בני הבית לחשוש לגורל הבן, שממילא כבר סובל קשות ממחלת עור, וכעת מי יודע אם לא נדבק מהמחלה.

האב ניסה להרגיע את בני ביתו ואמר, שמקיום מצוות לא מפסידים לעולם, ושומר מצווה לא ידע דבר רע, ואי אפשר שיצא נזק ממצוות הכנסת אורחים.

מספר ימים לאחר מכן התחיל חומו של הילד לעלות. לאחר בדיקה קצרה אצל הרופא אובחן הבן שנדבק ממחלת... החצבת!

(מחלת החצבת היא בין המחלות הזיהומיות המדבקות ביותר. בחלק מהמקרים, סיבוכי המחלה עלולים להיות קשים בדרכי הנשימה ובמערכת העצבים, דלקות אוזניים ועיניים ואף במקרים מסוימים גורמת לדלקת ריאות ודלקת המוח והחולה עלול להגיע לסכנת חיים. יתר על כן, אדם שאינו מחוסן הנחשף לחולה חצבת, יש סיכון גבוה מתשעים אחוז להידבק במחלה!!!)

על בני הבית עברה תקופה לא קלה של התמודדות עם מחלת החצבת, אבל ברוך השם ברחמי שמיים מרובים הילד התגבר על המחלה והבריא.

כעת קרה דבר מאד מפליא. יחד עם הבראתו המחלה, הילד הבריא באורח פלא גם ממחלת העור הקשה שסבל ממנה!

הרופאים הסבירו את התופעה, כי ברגע שהגוף הרגיש במחלה, הגוף פיתח נוגדנים למחלה, ומערכת החיסון הטבעית של הגוף נכנסה לפעולה נרחבת כדי להילחם במחלה.

מכיוון שהקב"ה ברחמיו הגדולים פיתח באדם אפשרות לנוגדנים טבעיים שילחמו במחלה, במהלך המלחמה של הגוף במחלה, מערכת החיסון של הגוף גם ריפאה את מחלת העור הקשה של הילד.

ואכן האבא צדק, לא רק שהילד לא ניזוק כתוצאה מהמצווה, אלא שעוד נרפא מהמחלה הקשה שקיננה בגופו במשך שנותיו המעטים.

להלן סיפור מופלא, המעובד מתוך 'ווי העמודים' ויש לנו ללמוד שמקיום מצוות לא מפסידים לעולם, וכן מהי הזכות העצומה של הכנסת אורחים. ומעשה שהיה - כך היה:

יהודי בארה"ב היה רגיל לארח בשבתות בביתו אדם קשה יום. אותו קשה יום השתלט על כל מהלך הסעודה, בכל משך הסעודה היה מרבה לדבר, והיה דורש, שכולם יקשיבו להגיון, ומצוות האירוח הפכה לקשה משבת לשבת.

בני הבית התלוננו לאביהם שהאירוח הפך עבורם למטרד. הם ביקשו מאביהם למנוע את הזמנת האורח. אבל האב שהיה אמן על מצוות הכנסת אורחים, הסביר לבני ביתו, שכל מצווה שבה בקושי, היא מצווה גדולה עד מאוד.

בנוסף האב ציטט מדברי חז"ל: "יפה פעם אחת בצער ממאה פעמים שלא בצער" (אבות דרבי נתן ג,ו). האב הסביר: "שכר מצווה, שנעשית בצער הוא פי מאה משכר אותה מצווה, כשהיא נעשית בלי צער".

ואכן בני המשפחה קיבלו את דברי האב ונשכו את שפתם. אבל כשהאב הבחין, שסעודות שבת הפכו עבור בני ביתו למטרד.

במקום להעניק להם סעודות שבת יפות ופוריות, הוא כל הזמן מתעסק עם האורח, החליט להתייעץ עם הרב שלו, ולאחר שסיפר לרב את כל הסיפור בעצתו הוחלט להגביל את האורח.

הרב פנה אליו בשפה יפה ואמר לו: "אורח חשוב כמותך, אי אפשר שיבא כל שבת, כי זה פוגם בחשיבותו ובכיבודו. ולכן כדי שנוכל לכבדך כראוי, מעתה נזמין אותך רק בשבתות מיוחדות, כמו 'שבת מברכים' או בכל שבת, שיש בה איזה יחוד, כמו 'שבת שקלים' וכיו"ב".

האורח שמע את הדברים והסכים. אולם ביום שישי שלאחר מכן, פנה האורח לבעל הבית וביקש ממנו להתארח בשבת בביתו.

הוא אומנם הזכיר, שהם סיכמו שמעתה יבוא רק בשבת 'מברכים'. אבל שבת זו, היא גם מיוחדת, כי היא שבת שלאחר שבת מברכים, ומה עוד שהשבת אינו מרגיש כל כך טוב, ולכן הוא מבקש להתארח בביתו.

בעל הבית הסכים כמובן לארח את האיש, הרי שאם האורח מבקש אסור לסרב לו, ומה עוד כשהאורח מציין, שאינו מרגיש כל כך טוב וסביר, שהשהות בביתו תעזור לו להחלמתו.

לאחר סעודה השבת, שאל בעל הבית את האורח: "אמרת שאינך מרגיש כל כך טוב, מה יש לך?". האורח השיב כמסיח לפי תומו: "אני סובל מהמחלה, שמאוד נפוצה בזמן

הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל	הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל	ולד יחיא בן יוסף ז"ל
פואד אברהם בן רג'נה ז"ל	מאיר מורד בן שושנה ז"ל	יצחק בן ברקו דב ז"ל
אביבה בת איירין ע"ה	זהבה בת שושנה רייזל ע"ה	מאירה בת יפה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל	עמירם בן דבורה ז"ל	אביגדור בן ג'ולי ז"ל
יצחק בן חביבה ז"ל	סעידה בת תופחה ע"ה	ר' שאול בן סילביה זצ"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל	מזל בת שמעון ע"ה	שני בת אסתר ע"ה
דב בן יצחק ז"ל	יוסף בן מרים נוסרת ז"ל	מסודי בת חביבה ע"ה
סוליקה בת עישה ע"ה	יעקב בן אסתר ז"ל	אסתר בת גולה גאולה ע"ה
סלים בן פרחיה ז"ל	רחל רפאת בת השמת ע"ה	יוסף בר סעדה ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל	לטיף בן פרחיה ז"ל	שלום בן אסתר ז"ל
ספירנס תקווה בת נעימה ע"ה	דניאל רפאל בן חגית ז"ל	מרים בת שרה ע"ה
דוד יצחק בן פרחיה ז"ל	יהודה בן סעידה ז"ל	אביבה לושי ע"ה
גורג'יה בת נעימה ע"ה	עפאת בת השמת ע"ה	שרה בת נרקיס ע"ה

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל	הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל	הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל
רחמים בן רחל ז"ל	מסעוד בן יקוט ז"ל	חיים משה גרשון בן שלמה יחזקאל ז"ל
ר' עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל	שמואל בן רבקה ז"ל	דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל
צדיק חכם בן חזלה ז"ל	רפאל בן אסתר ז"ל	דוד בר חסיבה ז"ל
דוד בר חסיבה ז"ל	אביחי בן אסתר ז"ל	חוה בת יעקב צבי ע"ה
ח' יזי' בן קלרה ז"ל	נעימה בת גורג'יה ע"ה	יצחק יצחק בן רחל ז"ל
ר' יצחק בן מסעודה קדוש ז"ל	חי יזי' בן קלרה ז"ל	ברכה בת מרדכי ע"ה
אסתר בת נעמי ע"ה	ר' יצחק בן מסעודה קדוש ז"ל	יעקב בן נעמי ע"ה
ר' דב בן בנימין אלתר ז"ל	אסתר בת נעמי ע"ה	שרה בת מורברי רחל ע"ה
אורה בת נעימה ע"ה	ר' דב בן בנימין אלתר ז"ל	אלון בן סעדה ז"ל
דוד יצחק בן פרחיה ז"ל	אורה בת נעימה ע"ה	
גורג'יה בת נעימה ע"ה	דוד יצחק בן פרחיה ז"ל	
	גורג'יה בת נעימה ע"ה	